

Beynin Yanması

– kul mehmet · 19 Eylül 2025

Beynin Yanması

Bir kıvılcım çakar gecenin ortasında,
Zihnim, bir trafo gibi titrer ansızın.
Düşünceler, kablolar gibi dolanır içime,
Her biri ayrı bir yük, ayrı bir akım.

Gözlerim açık ama içim karanlık,
Bir voltaj yükselir, sessizce yakar.
Hatıralar devrelerimi zorlar,
Bir çocukluk anısı sigortayı patlatır.

Yorgunluk, sadece bedende olmaz,
Zihin de yorulur, düşünmekten, susmaktan.
Bir ses ararım, topraklama gibi,
Beni hayata bağlayacak bir kelime belki.

İçimdeki devreler yanmış,
Ama hâlâ bir ışık arıyor gözlerim.
Bir dost eli, bir sıcak kahve,
Bir “anlıyorum seni” cümlesi yeter belki.

Bir çocukluk sesi, bir eksik kelime,
Bir “keşke”nin yankısı...
Hepsi devreyi zorlar,
Sigortam atar, içim kararır.

Ama sonra bir ses,
Bir dostun “buradayım” deyişi,
Topraklama gibi indirir yükümü,
Kalbim yeniden akmaya başlar.

Zihnin voltası budur işte:
Ne tam sessizlik, ne tam çılgılık.
Bir ara frekans, bir iç titreşim,

İnsanı insan yapan o ince çatlak.

Her kırılma bir nota olur,

Her umut bir melodi.

Ve biz, yanarken bile

Şarkımızı tamamlarız sessizce.

Mehmet Alu